

~~ÉRINTÉSEM HALÁLOS. ÉRINTÉSEM ERŐ.~~

NE ÉRINTS

TAHEREH MAFI

GABO

ECV

264 napja vagyok bezárva.

Nincs másom, csak egy törött toll és a számok a fejemben; ezek jelentik számomra a társaságot. 1 ablak. 4 fal. Másfél négyzetméternyi hely. 26 betű egy olyan nyelv ábécéjében, amelyet 264 napi elszigeteltségben nem beszéltem.

6336 óra telt el azóta, hogy legutóbb emberi lényt érintettem.

– ~~Cella~~társat Szobatársat kapsz – mondták nekem.

– ~~Reméljük, hogy itt rohadsz el.~~ A jó magaviseletedért – mondták nekem.

– ~~Ugyanolyan pszichopata,~~ mint te. Nem kell magányosnak lenned – mondták nekem.

Ezek a Regeneráció talpnyalói. Ez a kezdeményezés elvileg arra jött létre, hogy haldokló társadalmunkon segítsen. Ezek ragadtak ki a szüleim otthonából és zártak elmeógyógyintézetbe valamiért, amiről én egyáltalán nem tehettem. Senkit sem érdekelt, hogy én sem tudtam, mire vagyok képes. Hogy nem tudtam, mit csinálok.

Fogalmam sincs, hol vagyok.

Csak azt tudom, hogy valaki fehér furgonban hozott ide, és ez a valaki 6 órát és 37 percet vezetett, hogy ide hozzon engem. Tudom, hogy az ülésemhez voltam bilincselve. Tudom, hogy le is szíjaztak. ~~Tudom, hogy a szüleim annyira sem törődtek velem,~~ amikor elvittek, ~~hogy elbúcsúzzanak.~~ Tudom, hogy nem sírtam, amikor elvittek.

ECV

264 napja vagyok bezárva.

Nincs másom, csak egy törött toll és a számok a fejemben; ezek jelentik számomra a társaságot. 1 ablak. 4 fal. Másfél négyzetméternyi hely. 26 betű egy olyan nyelv ábécéjében, amelyet 264 napi elszigeteltségben nem beszéltem.

6336 óra telt el azóta, hogy legutóbb emberi lényt érintettem.

– ~~Cella~~társat Szobatársat kapsz – mondták nekem.

– ~~Reméljük, hogy itt rohadsz el.~~ A jó magaviseletedért – mondták nekem.

– ~~Ugyanolyan pszichopata,~~ mint te. Nem kell magányosnak lenned – mondták nekem.

Ezek a Regeneráció talpnyalói. Ez a kezdeményezés elvileg arra jött létre, hogy haldokló társadalmunkon segítsen. Ezek ragadtak ki a szüleim otthonából és zártak elmeógyógyintézetbe valamiért, amiről én egyáltalán nem tehettem. Senkit sem érdekelt, hogy én sem tudtam, mire vagyok képes. Hogy nem tudtam, mit csinálok.

Fogalmam sincs, hol vagyok.

Csak azt tudom, hogy valaki fehér furgonban hozott ide, és ez a valaki 6 órát és 37 percet vezetett, hogy ide hozzon engem. Tudom, hogy az ülésemhez voltam bilincselve. Tudom, hogy le is szíjaztak. ~~Tudom, hogy a szüleim annyira sem törődtek velem, amikor elvittek, hogy elbúcsúzzanak.~~ Tudom, hogy nem sírtam, amikor elvittek.

Tudom, hogy mindennap leszakad az ég.

A Nap belecsobban az óceánba, barnát, vöröset, sárgát és nancsszint fröccsent az ablakomon kívüli világba. Száz különböző ágról milliónyi levél mártózik a szélbe, rezeg a repülés hamis ígéretével. Az erős légáram elkapja fonnyadt szárnyaikat, de nem repülnek, a szél csak lenyomja őket a feledés talajára, ahol rájuk taposnak a járőröző katonák.

A tudósok azt mondják, nincs olyan sok fa, mint régebben. Azt mondják, a világunk valaha zöld volt. A felhők fehérek. A Nap mindig olyan fényt adott, ami jó volt. De erről a világról nekem csak nagyon halvány emlékeim vannak. Nem sokra emlékszem azelőttől. Most csak arra a létre emlékszem, amit én kaptam. EZ csak árnyéka annak, ami volt.

A kis ablaktáblához nyomom a tenyeremet, ismerős ölelésnek érzem a sík hideget. Az is, én is egyedül vagyunk, az is, én is csak úgy létezőnk, hogy valaminek a hiánya vagyunk.

Megragadom majdnem haszontalan tollamat; nagyon kevés benne a tinta, megtanultam takarékoskodni vele, mindennap csak egy bizonyos mennyiséget használhatok el. Bámulom. Aztán meggondolom magam. Már nem akarom leírni a dolgokat, túl nagy fáradtság lenne. Lehet, jó is, hogy cellatársat kapok. Ha emberi lényhez beszélhetek, talán könnyebb lesz minden. Gyakorlom a hangomat; régen nem használtam, ismerős szavakat formálok, amiktől a szám már elszokott. Egész nap gyakorolok.

Meglep, hogy emlékszem, hogyan kell beszélni.

Gömbbé gyűröm és falhoz csapom a kis noteszomat. Felülök a vászonhuzatú rugókon, amit fekhelyül jelöltek ki számomra. Várok. Előre-háttra ringatózom, és várok.

Túl sokáig várok, és elalszom.

Amikor kinyitom a szememet, két szemet, két ajkat, két fület, két szemöldököt látok.

Elfojtom a sikolyt, elfojtom a késztetést, hogy kitörjek a végtagjaimat görcsbe rántó, bénító félelem elől.

– Hiszen te... te f...

– Te meg lány – mondja, és összevonja a szemöldökét. Elhajol az arcomtól. Elhúzza a száját, de nem mosolyog. Legszívesebben elsírnám magamat; tekintetem kétségbeesett, rémült, az ajtóhoz ugrok, amit annyiszor próbáltam már kinyitni, hogy megszámolni sem tudom. Egy fiúval zártak össze.

Szent isten!

Meg akarnak ölni!

Szándékosan csinálták.

Hogy fájdalmat okozzanak, hogy kínozzanak, hogy soha többé ne tudjak aludni éjszaka. A karja könyékig tetoválva van. A szemöldökéből hiányzik a piercing, elkobozhatták tőle. Sötétkék szem, sötétbarna haj, erős áll, erős, izmos test. ~~Nagyon jó pasi.~~ Veszélyes. Borzasztó. Szörnyű.

Nevet, én pedig leesem az ágyról, és egy sarokba húzódok.

Felkapja a lapos párnát a pótágyról, amit ma délelőtt löktek be az addig üres helyre; a keskeny matrac, a kopott takaró a fél testére sem elég. Az ágyamra néz. Az ágyára néz.

Egy kézzel tolja össze. A lábával tolja a két fémkeretet az ő szobafelére. Elterül a két matracon, elveszi a párnámat, felrázza, a nyaka alá gyúri. Remegni kezdek. Ajkamba harapok, és egy sötét sarokba akarok bújni.

Ellopta az ágyamat, a takarómat, a párnámat.

Nekem nem maradt semmi, csak a padló.

Még mindig nincs semmim, csak a padló.

Sosem fogom visszatámadni, mert túl rémült vagyok, túl bénult, túl paranoiás.

– Szóval... mi is vagy? Őrült? Azért vagy itt?

~~Nem vagyok őrült.~~

Felemelkedik, de csak annyira, hogy lássa az arcomat. Megint nevet.

– Nem bántalak.

~~Hinni akarok neki.~~ Nem hiszek neki.

– Hogy hívnak? – kérdezi.

~~Semmi közöd hozzá.~~ Hogy hívnak?

Hallom ideges szusszanását. Hallom, hogy a fal felé fordul az ágyon, aminek a fele az enyém volt. Egész éjjel virrasztok. Térdem az államhoz felhúzva, szorosan ölelem jelentéktelen testemet, hosszú hajam a függöny közöttünk.

Nem fogok aludni.

Nem tudok aludni.

Nem akarom azokat a sikolyokat hallani megint.

KETTŐ

Reggel esőszag van.

A helyiség a nedves kő, bolygatott föld szagától nehéz; a levegő nedves, talajszagú. Mélyet lélegzek, lábujjhegyen az ablakhoz megyek, orromat a hideg felülethez nyomom. Érzem, hogy leheletem páráréteget hagy az üvegen. Behunyom a szememet, hallgatom a szélen átható halk dobogást. Csak az esőcseppek emlékeztetnek arra, hogy a felhőknek szívverése van. De nekem is.

Mindig csodáltam az esőcseppeket.

Csodálom, hogy mindig lefelé esnek, megbotlanak saját lábukban, elfelejtenek ejtőernyőt venni, és csak úgy leugranak az égből a bizonytalan cél felé. Ez olyan, mint amikor az ember kiüríti a zsebeit a földre, és nem igazán érdekli, hova esnek a tárgyak, mintha nem érdekelné, hogy az esőcseppek szétloccsannak, ha földet érnek, hogy ami a padlóra esik, széthullik, hogy az emberek átkozzák a napot, amikor a cseppek kopogni mernek az ajtóikon.

Esőcsepp vagyok.

~~A szüleim kiürítettek a zsebükből engem, és hagyták, hogy elpárologjak a betonlapon.~~

Az ablak beszédes; elmondja nekem, hogy nem messze hegyek vannak, és határozottan valami víz közelében vagyunk, bár manapság minden vízközei. Csak azt nem tudom, melyik oldalon vagyunk. Melyik irányba nézünk. Hunyorgok a kora reggeli fényben. Olyan ez, mint aanyag szülő, aki csak félig ismeri a gyermekét.

Sosem látja be, hogy távolléte megváltoztatja az embert. Mennyire mások vagyunk a sötétben!

Hirtelen mocorgás támad, ami azt jelenti, hogy a cellatársam felébredt.

Megpördülök, mintha megint étellopáson értek volna. Ez csak egyszer fordult elő, és a szüleim nem hittek nekem, amikor azt mondtam, nem én voltam. Azt mondtam, csak az utcasarok környékén élő kóbor macskákat akartam megmenteni, de nem hitték, hogy lenne bennem annyi emberség, hogy a macskákkal törődjek.

~~Olyasmiről~~ Olyasvalakiről, mint én, ezt nem tudták elhinni. Persze sosem hittek nekem. Pontosan ezért vagyok itt.

A cellatársam engem néz.

Ruhástól aludt el. Tengerészkék póló van rajta és térdig érő fekete csizmába gyűrth khakiszínű vászonnadrág.

Az én végtagjaimat élettelen pamut fedi, arcom rózsapiros.

Tekintete testem körvonalaival pásztázza végig, a lassú mozgástól a szívem vadul kalapál. Arcomról mintha piros rózsaszirmok hullának, testem körül potyognak alá, betakarnak, vékony réteget húznak rám, ami mintha bátorsághiányt okozna.

Ne nézz rám így, akarom mondani neki.

Ne érints a tekintetteddel, és tartsd a kezed szorosan magad mellett, kérlek, kérlek, kérlek...

– Hogy hívnak?

Feje billenése kettészeli a gravitációt.

Függök a pillanatban. Pislogok, visszatartom a levegőt. A tüdőm zárt palack.

Megmoccan, a szemem ezer darabra bomlik, látásom pattog a szobában, milliónyi képet rögzít, milliónyi időpillanatot. Idővel halványuló képek, megfagyott gondolatok lebegnek ingatagon a holt térben, emlékek vihara söpör át a lelkemen. ~~Emlékeztet valakire, akit ismertem.~~ Egy éles lélegzetvétel, és visszadöbbenek a valóságba.

~~Itt a vége az álmodozásnak.~~

– Miért vagy itt? – kérdezem a betonfal repedéseit. A 4 falon 14 repedés, ezernyi szürke árnyalat. A padló, a mennyezet: ugyanaz a kődarab. A szánalmasan összetákolt ágykeretet régi vízcsövekből

hegesztették össze. A kis, négyzetes ablak: az üveg túl vastag ahhoz, hogy be lehessen törni. Reményem kimerül. Szemem képtelen fókuszálni, fáj. Ujjam tétován csúszkál a hideg padló repedésén.

Ott ülök a padlón, ahol jégzag van, fémszag és mocsok. A cellatársam velem szemben ül, lábát maga alá húzva, csizmája egy kicsit túl fényes ehhez a helyhez.

– Te félsz tőlem.

A hangja alaktalan.

Ujjaim valahogy ökölbe szorulnak.

– Attól tartok, tévedsz.

Lehet, hogy hazudok, de neki ehhez semmi köze.

Felhorkan, a hang köztünk visszhangzik a holt levegőben. Nem emelem fel a fejemet. Áthatón néz rám, de látom, és nem nézek a szemébe. Megízlelem az állott, elhasznált oxigént, és felsóhajtok. Torkomat valami ismerős érzés szorítja el, valami, amit megtanultam már lenyelni.

Két kopogás az ajtón. Ez visszarántja érzelmeimet a valóba.

A fiú rögtön felugrik.

– Senki sincs itt – mondom neki. – Csak a reggelink.

264 reggeli, és én még mindig nem tudom, miből van. Olyan szaga van, mintha túl sok vegyi anyag lenne benne, egy amorf massa, és valamit mindig eltúloznak benne. Néha túl sós, néha túl édes, de mindig gusztustalan. Többnyire túl éhes vagyok ahhoz, hogy észrevegyem a különbséget.

Hallom, csak egy pillanatig tétovázik, aztán elindul az ajtó felé. Elhúzza a kis tolóablakot, és kibámul a világba, ami nincs már.

– *A francba!* – Szó szerint eldobja a tálcát a nyíláson át, és az ingéhez csapkodja a tenyerét. – *A francba! A büdös francba!* – Erősen ökölbe szorítja a kezét, megcsikordul a foga. Megégette a kezét. Figyelmeztethettem volna, ha figyelt volna rám.

– Legalább három percet kell várnod, mielőtt megérinted a tálcát – mondom a falnak. Nem nézek kezem halvány sebeire, az égésnyomokra, amikből megtanultam, mit ne tegyek. – Szerintem szándékosan csinálják – teszem hozzá halkán.

– Ó! Szóval ma már szóba állsz velem.

Dühös. Megvillan a szeme, mielőtt félrenéz, és rájövök, hogy kínosan érzi magát. Kemény srác. Túl kemény ahhoz, hogy idétlen hibákat kövessen el lányok előtt. Túl kemény ahhoz, hogy kimutasssa a fájdalmát.

A számat összepréselve nézek ki azon a kis üvegnyígyeten, amit ablaknak neveznek. Nem sok állat maradt, de meséltek madarakról, amik a levegőben repülnek. Egyszer talán én is látok egyet. Annyira szorosan szőttek mostanában a történetek, hogy nagyon keveset lehet elhinni belőlük, de több embertől hallottam, hogy valamikor az utóbbi néhány évben egyszer láttak egy madarat. Ezért nézek ki az ablakon.

Ma erre fog repülni egy madár. Fehér lesz, fején aranycsíkkal, mint valami korona. Repülni fog. Ma erre fog repülni egy madár. Fehér lesz, fején aranycsíkokkal, mint valami korona. Repülni fog. Ma erre fog repülni egy...

A keze.

Rajtam.

Két ujjbegy a pamuttal fedett vállamon, kevesebb mint egy másodpercre, és testem minden izma megfeszül és csomókba áll össze; ez a gerincem. Mozdulatlan vagyok. Nem mozdulok. Nem veszek levegőt. Talán, ha soha többé nem mozdulok meg, ez az érzés örökké fog tartani.

~~-264 napig senki sem érintett meg-~~

Néha úgy gondolom, a bennem feszülő magányosság egyszer kirobban a bőrömről át, és néha nem vagyok benne biztos, hogy a hisztériás sírás, sikítás vagy nevetés bármit is megoldana. Néha olyan nagyon vágyom arra, hogy megérintsek valakit vagy megérintsenek, hogy *érezzek*, hogy szinte biztos vagyok abban, leesem valami szikláról egy alternatív univerzumban, ahol soha, senki nem fog megtalálni.

Ez nem tűnik lehetetlennek.

Évekig sikoltoztam, és soha, senki nem hallotta meg.

– Te nem vagy éhes?

A hangja halkabb, mintha aggódna kissé.

~~-264 napja éhezem-~~

– Nem.

A szó alig több halk lélegzetvételnél, ahogy elhagyja a számát, és megfordulok, nem kéne, de mégis, és ő engem bámul. Engem néz. Ajka résnyire nyílt, keze az oldala mellett lóg lazán, szempillája zavartan remeg.

Valami mintha gyomron vágott volna.

A szeme. Van valami a tekintetében.

~~Nem ő az. Nem ő, nem ő, nem ő, nem ő az.~~

Kizárom a világot. Elzárom. Erősen elfordítom a kulcsot. Feketeség temet el, ahogy a kulcs elfordul.

– Hé...!

Kinyitom a szemem. Két törött ablaknyi üvegcserep a számban.

– Mi az?

Igyekszik közönyös hangon megszólalni; a szenvedélyesre tett szenvedélyes kísérlet.

~~Semmi.~~

A közém és a szabadság közé ékelődő átlátszó négyzetre koncentrálok. Szét akarom verni ezt a betonvilágot. Nagyobb, jobb, erősebb akarok lenni.

Dühös-dühös-dühös ~~akarok lenni.~~

A madár akarok lenni, ami elszáll.

– Mit írsz? – szólal meg a cellatársam megint.

~~Azok a szavak a hányadék.~~

~~Ez a remegő toll a nyelvcsővem.~~

~~Ez az ív papír a hányótálam.~~

– Miért nem válaszolsz nekem?

Túl közel van, túl közel, túl közel.

Soha, senki sincs elég közel.

Lélegzet-visszafojtva várom, hogy ő is kísétálgjon az életemből, mint mindenki más. Az ablakra figyelek, csak az ablakra és a lehetőségre figyelek. A lehetőségre, hogy lehet valami nagyobb, valami tágabb, lehet valami oka a csontjaimat alkotó örületnek, lehet valami magyarázata annak, hogy képtelen vagyok bármit úgy csinálni, hogy nem teszek tönkre semmit. Jön egy madár. Fehér lesz, a fején arany-csikkokkal, mint valami korona. Repülni fog. Jön egy madár...

– Hé...!

– Nem érhetsz hozzám! – súgom. Hazudok, de ezt nem mondom neki. Hozzám érhet, és ezt sosem fogom elmondani neki. Kérlek, érints meg, ezt akarom mondani neki.

De következményei vannak, ha megérintenek. Furcsa következményei. Rossz következményei.

Halálos következményei.

Nem emlékszem semmiféle ölelés melegére. A karom fáj az elszigeteltség elkerülhetetlen jegességétől. A saját anyám sem tarthatott a karjában. Az apám nem melengethette meg fagyos kezemet. A semmi világában élek.

Helló!

Világ.

El fogsz felejteni engem.

Kopp, kopp.

A cellatárs talpra ugrik.

Ideje zuhanyozni.

HÁROM

Az ajtó mélységnyire nyílik.

Nincs szín, nincs fény, nincs remény másra, csak rettenet lehet a másik oldalon. Nincsenek szavak. Nincs irány, csak egy nyitott ajtó, ami mindig ugyanazt jelenti.

A cellatársnak kérdései vannak.

– Mi a fene? – Rólam a menekülés illúziójára vándorol a tekintete. – Kiengednek minket?

~~– Sosem fognak innen kiengedni minket.~~

– Ideje zuhanyozni.

– Zuhanyozni?

Hangja már nem hajlik, de még mindig kíváncsiság van benne.

– Nincs sok időm – közlöm. – Sietnünk kell.

– Egy pillanat – a karom felé nyúl, de elhúzom. – Hiszen nincs fény... azt sem látjuk, hova megyünk...

– Siess! – A padlót nézem, csak a padlót. – Fogd meg az ingem szélét.

– Miről beszélsz...?

Riasztócsengő szól a távolban. Bongó hang, minden pillanattal közelebből. Hamarosan az egész cella vibrál a figyelmeztetéstől, és az ajtó visszacsúszik a helyére. Megragadom az ingénél fogva, és visszarántom magam mellé a feketeségbe.

– Ne. Mondj. Semmit.

– Na, de...

– *Semmit* – sziszegem. Megrántom az ingét, és utasítom, hogy kövessen, miközben a mentális utasítások között tapogatózom. ~~Ez egy otthon a zavart viselkedésű gyerekeknek, szétszakadt családok elhanyagolt gyerekeinek, biztonságos ház a lelkileg zavartaknak.~~ Ez egy börtön. Semmit nem mondanak nekünk, és nem látjuk egymást, csak akkor, ha nagy ritkán fény szűrődik be az üvegrepedéseken, amit ablaknak neveznek. Éjszakánként sikításokat és elfojtott zokogást, nyöszörgést és kínzás kiáltásait lehet hallani, felhasadó hús, törő csont hangjait vagy olyasmit, amiről tudni sem fogok soha. Az első három hónapot saját bűzömben töltöttem itt. Senki sem mondta, senki sem mutatta meg, merre van a fürdő, a vécé. Senki sem mondta el, hogyan működik a rendszer. Senki sem szól itt az emberhez, hacsak nem rossz hírt közölnek. Senki sem érinti meg az embert. A fiúk és a lányok soha nem találják meg egymást. Soha, kivéve tegnap.

Ez nem lehet véletlen.

A szemem kezd hozzászokni a mesterséges éjszaka burkához. Ujjaim megtalálják az utat az érdes folyosókon, és a cellatársam nem szól egy szót sem. Szinte büszke vagyok rá. Majdnem egy fejjel magasabb nálam, teste kemény és szilárd, erős izmai vannak ahhoz képest, hogy velem egykorú. A világ nem törte meg. Micsoda szabadság a tudatlanságban!

– Mi...

Egy kicsit erősebben rántom meg az ingét, hogy ne beszéljen. Még nem értünk ki a folyosóról. Furcsamód védelmező érzéseket táplálók iránta, éppen iránta, aki akár két ujjal is szét tudna verni. Nem tudja, hogy tudatlansága mennyire sebezhetővé teszi. Nem tudja, hogy csak úgy, minden ok nélkül megölhetik.

Elhatározom, hogy nem fogok félni tőle. Úgy ítélem meg, hogy amit tesz, azt értetlenségből teszi, nem megfélemlítésből. ~~Olyan ismerős, olyan ismerős, olyan ismerős nekem.~~ Egyszer ismertem egy fiút, akinek ugyanilyen kék szeme volt, és az emlékeim nem hagyják, hogy gyűlöljem őt.

Talán szeretném, ha lenne barátom.

Még hat lépés, míg a fal durvából simára változik, és aztán jobbra fordulunk. Két lépés üres tér, aztán eljutunk a faajtóhoz, aminek letört a fogantyúja, és maroknyi száalka áll ki belőle. Három szívdobbanás, míg megbizonyosodok róla, hogy egyedül vagyunk. Egy lépés a befelé vezető ajtóig. Halk nyikordulás, a rés kitágul, és nincs mögötte más, csak az, amilyennek ezt a helyet képzelem.

– Erre! – mondom sűgva.

A zuhanyrózsák sora felé rángatom, lehajolok, szappandarabkákat keresek a lefolyóban. Két darabot találok, az egyik kétszer akkora, mint a másik.

– Nyisd ki a kezed! – mondom a sötétben. – Síkos. De ne ejtsd el. Nincs sok szappan. Ma szerencsénk van.

Pillanatokig nem szólal meg, úgyhogy elkezdek aggódni.

– Itt vagy még?

Azon gondolkodom, nem csapda-e. Hogy nem ez volt-e a terv. Talán azért küldték, hogy a sötétség leple alatt ezen a szűk helyen megöljön. Sosem tudtam, mit akarnak velem tenni ebben a bolondokházában, sosem tudtam, vajon úgy gondolják-e, hogy jó lesz, ha bezárnak, de az sosem ment ki a fejemből, hogy megölhetnek. Ez mindig is megvalósítható lehetőségnek tűnt.

Nem mondhatnám, hogy nem érdemelném meg.

De olyasmiért vagyok itt, amit sosem akartam elkövetni, és mintha senkit sem érdekelne, hogy baleset volt.

~~A szüleim sohasem próbáltak meg segíteni nekem.~~

Nem hallom, hogy a zuhanyból folya a víz; a szívverésem is eláll. Ez a helyiség szinte sosem zsúfolt, de általában vannak mások is, ha csak egy-két ember, de vannak. Rájöttem, hogy az elmeegógyintézet lakói vagy tényleg elmebetegek és nem találják el a zuhanyzóba, vagy egyszerűen nem érdekli őket.

Kínosan toporgok.

– Hogy hívnak? – Hangja a levegőbe és tudatfolyamomba hasít egyszerre. Érzem, hogy sokkal közelebb lélegzik hozzám, mint addig. A szívem vadul kalapál, és nem tudom, miért, de képtelen va-

gyok uralkodni rajta. – Miért nem vagy képes megmondani, hogy hívnak?

– Nyitva van a tenyered? – kérdezem; a szám kiszáradt, a hangom reszelős.

Előrébb lép, és szinte levegőt venni is rettegek. Ujjai tétován tapogatnak az egyetlen ruhadarabon, ami valaha a birtokomban lesz, és végre sikerül lélegeznem. Amíg nem ér a bőrömhöz. Amíg nem ér a bőrömhöz. Amíg nem ér a bőrömhöz. Addig, úgy tűnik, titok.

Vékony pólóm annyiszor mosódott ennek az épületnek a vizében, hogy olyan érzés a bőrömon, mintha zsákvászon lenne. A nagyobb darab szappant adom a kezébe, és lábujjhegyen hátrébb lépek.

– Megeresztem neked a vizet – magyarázom óvatosan, nagyon vigyázva, hogy ne emeljem fel a hangomat, nehogy mások meghallják.

– Hova tegyem a ruhámat?

Teste még mindig túl közel van hozzám.

Ezerszer pislogok a sötétben.

– Le kell vetned.

Felnevet.

– Nem. Azt tudom. De mit csináljak velük, míg zuhanyozom?

– Próbáld meg szárazon tartani.

Mély lélegzetet vesz.

– Mennyi időnk van?

– Két perc.

– Jesszus, miért nem mondtál valami...

Megengedem a vizet neki, pontosan akkor, amikor magamnak is, és panasa elfullad az alig működő csapok szaggatott csorgása alatt.

Mozdulataim gépiesek. Olyan sokszor csináltam ezt, hogy már a memóriámban van a leghatékonyabb sikálási, öblítési, szappantakarékossági módszer, hogy elég legyen a testemre és a hajamra is. Törülköző nincs, az egészben az a trükk, hogy ne áztassuk el testünk egyetlen részét se túl sok vízzel. Ha ez mégis bekövetkezne, nem száradunk meg rendesen, és a következő hetet azzal töltjük, hogy kis híján belehalunk egy tüdőgyulladásba. Tapasztaltam.

Pontosan 90 másodperc alatt kicsavarom a hajamat, és visszaoöltözöm kopott ruházatomba. Holmim közül csak a teniszcipóm

van viszonylag jó állapotban. Nem sokat sétálgatunk itt. A cellatársam azt csinálja, amit én. Örülök, hogy ilyen gyorsan tanul.

– Fogd meg az ingem szélét – utasítom. – Sietnünk kell.

Ujjaival egy pillanatra megérinti a hátamat deréktájt, és az ajkamba kell harapnom, hogy elfojtsam az intenzív érzést. Majdnem földbe gyökerezett a lábam. Soha, senki nem hozza a kezét a testemhez közel.

Előre kell sietnem, hogy ujjá ne érjen utol. Botladozva igyekszik lépést tartani velem.

Amikor végre újra az ismerős négy fal csapdájában vagyunk, továbbra is engem bámul. Magamba kucorodom a sarokban. Még mindig övé az ágyam, a takaróm, a párnám. Megbocsátom neki a tudatlan tapintatlanságát, de még túl korai, hogy barátok legyünk. Talán túl készségesen segítettem neki. Talán tényleg csak azért van itt, hogy megkésérítse az életemet. De ha nem melegszen át, akkor beteg leszek. A hajam nedves, és a takaró, ami alá be szoktam bújni ilyenkor, még mindig a szoba másik oldalán van. Talán még mindig félek tőle.

Túl élesen veszek levegőt, túl gyorsan nézek ki a tompa nappali fénybe. A cellatársam két takarót terít a vállamra.

Az egyik az enyém.

A másik az övé.

– Bocsáss meg, hogy ilyen seggfej vagyok – súgja a falnak. Nem érint meg, és ~~esalódott~~ boldog vagyok, hogy nem teszi. Nem szabad megérintenie. Soha, senkinek nem szabad megérintenie engem.

– Adam vagyok – mondja halkán. Hátrál, annyira, hogy már nem látom. Fél kézzel tolja vissza az ágyat az én térfelemre.

Adam.

Milyen szép név. A cellatársamnak szép neve van.

Mindig is tetszett ez a név, de nem tudom, miért.

Nem vesztegetem az időt. Rögtön bevetem magam matracom alig rejtett rugói közé, és annyira kimerült vagyok, hogy alig érzem, hogy a fémrugók szúrják a bőrömet. Több mint 24 órája nem aludtam. *Adam. Szép név*, csak erre tudok gondolni, mielőtt a kimerültség megnyomorítja a testemet.

Tudom, hogy mindennap leszakad az ég.

A Nap belecsobban az óceánba, barnát, vöröset, sárgát és nancsszint fröccsent az ablakomon kívüli világba. Száz különböző ágról milliónyi levél mártózik a szélbe, rezeg a repülés hamis ígéretével. Az erős légáram elkapja fonnyadt szárnyaikat, de nem repülnek, a szél csak lenyomja őket a feledés talajára, ahol rájuk taposnak a járőröző katonák.

A tudósok azt mondják, nincs olyan sok fa, mint régebben. Azt mondják, a világunk valaha zöld volt. A felhők fehérek. A Nap mindig olyan fényt adott, ami jó volt. De erről a világról nekem csak nagyon halvány emlékeim vannak. Nem sokra emlékszem azelőtről. Most csak arra a létre emlékszem, amit én kaptam. EZ csak árnyéka annak, ami volt.

A kis ablaktáblához nyomom a tenyeremet, ismerős ölelésnek érzem a sík hideget. Az is, én is egyedül vagyunk, az is, én is csak úgy létezőnk, hogy valaminek a hiánya vagyunk.

Megragadom majdnem haszontalan tollamat; nagyon kevés benne a tinta, megtanultam takarékoskodni vele, mindennap csak egy bizonyos mennyiséget használhatok el. Bámulom. Aztán meggondolom magam. Már nem akarom leírni a dolgokat, túl nagy fáradtság lenne. Lehet, jó is, hogy cellatársat kapok. Ha emberi lényhez beszélhetek, talán könnyebb lesz minden. Gyakorlom a hangomat; régen nem használtam, ismerős szavakat formálok, amiktől a szám már elszokott. Egész nap gyakorolok.

Meglep, hogy emlékszem, hogyan kell beszélni.

Gömbbé gyűröm és falhoz csapom a kis noteszomat. Felülök a vászonhuzatú rugókon, amit fekhelyül jelöltek ki számomra. Várok. Előre-háttra ringatózom, és várok.

Túl sokáig várok, és elalszom.

Amikor kinyitom a szememet, két szemet, két ajkat, két fület, két szemöldököt látok.

Elfojtom a sikolyt, elfojtom a késztetést, hogy kitörjek a végtagjaimat görcsbe rántó, bénító félelem elől.

– Hiszen te... te f...

– Te meg lány – mondja, és összevonja a szemöldökét. Elhajol az arcomtól. Elhúzza a száját, de nem mosolyog. Legszívesebben elsírnám magamat; tekintetem kétségbeesett, rémült, az ajtóhoz ugrok, amit annyiszor próbáltam már kinyitni, hogy megszámolni sem tudom. Egy fiúval zártak össze.

Szent isten!

Meg akarnak ölni!

Szándékosan csinálták.

Hogy fájdalmat okozzanak, hogy kínozzanak, hogy soha többé ne tudjak aludni éjszaka. A karja könyékig tetoválva van. A szemöldökéből hiányzik a piercing, elkobozhatták tőle. Sötétkéék szem, sötétbarna haj, erős áll, erős, izmos test. ~~Nagyon jó pasi.~~ Veszélyes. Borzasztó. Szörnyű.

Nevet, én pedig leesem az ágyról, és egy sarokba húzódok.

Felkapja a lapos párnát a pótágyról, amit ma délelőtt löktek be az addig üres helyre; a keskeny matrac, a kopott takaró a fél testére sem elég. Az ágyamra néz. Az ágyára néz.

Egy kézzel tolja össze. A lábával tolja a két fémkeretet az ő szobafelére. Elterül a két matracon, elveszi a párnámat, felrázza, a nyaka alá gyúri. Remegni kezdek. Ajkamba harapok, és egy sötét sarokba akarok bújni.

Ellopta az ágyamat, a takarómat, a párnámat.

Nekem nem maradt semmi, csak a padló.

Még mindig nincs semmim, csak a padló.

Sosem fogom visszatámadni, mert túl rémült vagyok, túl bénult, túl paranoiás.

– Szóval... mi is vagy? Őrült? Azért vagy itt?

~~Nem vagyok őrült.~~

Felemelkedik, de csak annyira, hogy lássa az arcomat. Megint nevet.

– Nem bántalak.

~~Hinni akarok neki.~~ Nem hiszek neki.

– Hogy hívnak? – kérdezi.

~~Semmi közöd hozzá.~~ Hogy hívnak?

Hallom ideges szusszanását. Hallom, hogy a fal felé fordul az ágyon, aminek a fele az enyém volt. Egész éjjel virrasztok. Térdem az államhoz felhúzva, szorosan ölelem jelentéktelen testemet, hosszú hajam a függöny közöttünk.

Nem fogok aludni.

Nem tudok aludni.

Nem akarom azokat a sikolyokat hallani megint.

KETTŐ

Reggel esőszag van.

A helyiség a nedves kő, bolygatott föld szagától nehéz; a levegő nedves, talajszagú. Mélyet lélegzek, lábujjhegyen az ablakhoz megyek, orromat a hideg felülethez nyomom. Érzem, hogy leheletem páráréteget hagy az üvegen. Behunyom a szememet, hallgatom a szélen átható halk dobogást. Csak az esőcseppek emlékeztetnek arra, hogy a felhőknek szívverése van. De nekem is.

Mindig csodáltam az esőcseppeket.

Csodálom, hogy mindig lefelé esnek, megbotlanak saját lábukban, elfelejtenek ejtőernyőt venni, és csak úgy leugranak az égből a bizonytalan cél felé. Ez olyan, mint amikor az ember kiüríti a zsebeit a földre, és nem igazán érdekli, hova esnek a tárgyak, mintha nem érdekelné, hogy az esőcseppek szétloccsannak, ha földet érnek, hogy ami a padlóra esik, széthullik, hogy az emberek átkozzák a napot, amikor a cseppek kopogni mernek az ajtóikon.

Esőcsepp vagyok.

~~A szüleim kiürítettek a zsebükből engem, és hagyták, hogy elpárologjak a betonlapon.~~

Az ablak beszédes; elmondja nekem, hogy nem messze hegyek vannak, és határozottan valami víz közelében vagyunk, bár manapság minden vízközei. Csak azt nem tudom, melyik oldalon vagyunk. Melyik irányba nézünk. Hunyorgok a kora reggeli fényben. Olyan ez, mint aanyag szülő, aki csak félig ismeri a gyermekét.

Sosem látja be, hogy távolléte megváltoztatja az embert. Mennyire mások vagyunk a sötétben!

Hirtelen mocorgás támad, ami azt jelenti, hogy a cellatársam felébredt.

Megpördülök, mintha megint étellopáson értek volna. Ez csak egyszer fordult elő, és a szüleim nem hittek nekem, amikor azt mondtam, nem én voltam. Azt mondtam, csak az utcasarok környékén élő kóbor macskákat akartam megmenteni, de nem hitték, hogy lenne bennem annyi emberség, hogy a macskákkal törődjek.

~~Olyasmiről~~ Olyasvalakiről, mint én, ezt nem tudták elhinni. Persze sosem hittek nekem. Pontosan ezért vagyok itt.

A cellatársam engem néz.

Ruhástól aludt el. Tengerészkék póló van rajta és térdig érő fekete csizmába gyűrt khakiszínű vászonnadrág.

Az én végtagjaimat élettelen pamut fedi, arcom rózsapiros.

Tekintete testem körvonalaival pásztázza végig, a lassú mozgástól a szívem vadul kalapál. Arcomról mintha piros rózsaszirmok hullának, testem körül potyognak alá, betakarnak, vékony réteget húznak rám, ami mintha bátorsághiányt okozna.

Ne nézz rám így, akarom mondani neki.

Ne érints a tekinteteddel, és tartsd a kezed szorosan magad mellett, kérlek, kérlek, kérlek...

– Hogy hívnak?

Feje billenése kettészeli a gravitációt.

Függök a pillanatban. Pislogok, visszatartom a levegőt. A tüdőm zárt palack.

Megmoccan, a szemem ezer darabra bomlik, látásom pattog a szobában, milliónyi képet rögzít, milliónyi időpillanatot. Idővel halványuló képek, megfagyott gondolatok lebegnek ingatagon a holt térben, emlékek vihara söpör át a lelkemen. ~~Emlékeztet valakire, akit ismertem.~~ Egy éles lélegzetvétel, és visszadöbbenek a valóságba.

~~Itt a vége az álmodozásnak.~~

– Miért vagy itt? – kérdezem a betonfal repedéseit. A 4 falon 14 repedés, ezernyi szürke árnyalat. A padló, a mennyezet: ugyanaz a kódarab. A szánszalmasan összetákolt ágykeretet régi vízcsövekből

hegesztették össze. A kis, négyzetes ablak: az üveg túl vastag ahhoz, hogy be lehessen törni. Reményem kimerül. Szemem képtelen fókuszálni, fáj. Ujjam tétován csúszkál a hideg padló repedésén.

Ott ülök a padlón, ahol jégzag van, fémszag és mocsok. A cellatársam velem szemben ül, lábát maga alá húzva, csizmája egy kicsit túl fényes ehhez a helyhez.

– Te félsz tőlem.

A hangja alaktalan.

Ujjaim valahogy ökölbe szorulnak.

– Attól tartok, tévedsz.

Lehet, hogy hazudok, de neki ehhez semmi köze.

Felhorkan, a hang köztünk visszhangzik a holt levegőben. Nem emelem fel a fejemet. Áthatón néz rám, de látom, és nem nézek a szemébe. Megízlelem az állott, elhasznált oxigént, és felsóhajtok. Torkomat valami ismerős érzés szorítja el, valami, amit megtanultam már lenyelni.

Két kopogás az ajtón. Ez visszarántja érzelmeimet a valóba.

A fiú rögtön felugrik.

– Senki sincs itt – mondom neki. – Csak a reggelink.

264 reggeli, és én még mindig nem tudom, miből van. Olyan szaga van, mintha túl sok vegyi anyag lenne benne, egy amorf massa, és valamit mindig eltúloznak benne. Néha túl sós, néha túl édes, de mindig gusztustalan. Többnyire túl éhes vagyok ahhoz, hogy észrevegyem a különbséget.

Hallom, csak egy pillanatig tétovázik, aztán elindul az ajtó felé. Elhúzza a kis tolóablakot, és kibámul a világba, ami nincs már.

– *A francba!* – Szó szerint eldobja a tálcát a nyíláson át, és az ingéhez csapkodja a tenyerét. – *A francba! A büdös francba!* – Erősen ökölbe szorítja a kezét, megcsikordul a foga. Megégette a kezét. Figyelmeztethettem volna, ha figyelt volna rám.

– Legalább három percet kell várnod, mielőtt megérinted a tálcát – mondom a falnak. Nem nézek kezem halvány sebeire, az égésnyomokra, amikből megtanultam, mit ne tegyek. – Szerintem szándékosan csinálják – teszem hozzá halkán.

– Ó! Szóval ma már szóba állsz velem.

Dühös. Megvillan a szeme, mielőtt félrenéz, és rájövök, hogy kínosan érzi magát. Kemény srác. Túl kemény ahhoz, hogy idétlen hibákat kövessen el lányok előtt. Túl kemény ahhoz, hogy kimutasssa a fájdalmát.

A számat összepréselve nézek ki azon a kis üvegnyígyeten, amit ablaknak neveznek. Nem sok állat maradt, de meséltek madarakról, amik a levegőben repülnek. Egyszer talán én is látok egyet. Annyira szorosan szőttek mostanában a történetek, hogy nagyon keveset lehet elhinni belőlük, de több embertől hallottam, hogy valamikor az utóbbi néhány évben egyszer láttak egy madarat. Ezért nézek ki az ablakon.

Ma erre fog repülni egy madár. Fehér lesz, fején aranycsíkkal, mint valami korona. Repülni fog. Ma erre fog repülni egy madár. Fehér lesz, fején aranycsíkokkal, mint valami korona. Repülni fog. Ma erre fog repülni egy...

A keze.

Rajtam.

Két ujjbegy a pamuttal fedett vállamon, kevesebb mint egy másodpercre, és testem minden izma megfeszül és csomókba áll össze; ez a gerincem. Mozdulatlan vagyok. Nem mozdulok. Nem veszek levegőt. Talán, ha soha többé nem mozdulok meg, ez az érzés örökké fog tartani.

~~264 napig senki sem érintett meg.~~

Néha úgy gondolom, a bennem feszülő magányosság egyszer kirobban a bőrömön át, és néha nem vagyok benne biztos, hogy a hisztériás sírás, sikítás vagy nevetés bármit is megoldana. Néha olyan nagyon vágyom arra, hogy megérintsek valakit vagy megérintsenek, hogy *érezzek*, hogy szinte biztos vagyok abban, leesem valami szikláról egy alternatív univerzumban, ahol soha, senki nem fog megtalálni.

Ez nem tűnik lehetetlennek.

Évekig sikoltoztam, és soha, senki nem hallotta meg.

– Te nem vagy éhes?

A hangja halkabb, mintha aggódna kissé.

~~264 napja éhezem.~~

– Nem.

A szó alig több halk lélegzetvételnél, ahogy elhagyja a számát, és megfordulok, nem kéne, de mégis, és ő engem bámul. Engem néz. Ajka résnyire nyílt, keze az oldala mellett lóg lazán, szempillája zavartan remeg.

Valami mintha gyomron vágott volna.

A szeme. Van valami a tekintetében.

~~Nem ő az. Nem ő, nem ő, nem ő, nem ő az.~~

Kizárom a világot. Elzárom. Erősen elfordítom a kulcsot. Feketeség temet el, ahogy a kulcs elfordul.

– Hé...!

Kinyitom a szemem. Két törött ablaknyi üvegcserep a számban.

– Mi az?

Igyekszik közönyös hangon megszólalni; a szenvtelenségre tett szenvedélyes kísérlet.

~~Semmi.~~

A közém és a szabadság közé ékelődő átlátszó négyzetre koncentrálok. Szét akarom verni ezt a betonvilágot. Nagyobb, jobb, erősebb akarok lenni.

Dühös-dühös-dühös ~~akarok lenni.~~

A madár akarok lenni, ami elszáll.

– Mit írsz? – szólal meg a cellatársam megint.

~~Azok a szavak a hányadék.~~

~~Ez a remegő toll a nyelvcsövem.~~

~~Ez az ív papír a hányótálam.~~

– Miért nem válaszolsz nekem?

Túl közel van, túl közel, túl közel.

Soha, senki sincs elég közel.

Lélegzet-visszafojtva várom, hogy ő is kísétálgjon az életemből, mint mindenki más. Az ablakra figyelek, csak az ablakra és a lehetőségre figyelek. A lehetőségre, hogy lehet valami nagyobb, valami tágabb, lehet valami oka a csontjaimat alkotó örületnek, lehet valami magyarázata annak, hogy képtelen vagyok bármit úgy csinálni, hogy nem teszek tönkre semmit. Jön egy madár. Fehér lesz, a fején arany-csikkokkal, mint valami korona. Repülni fog. Jön egy madár...

– Hé...!

– Nem érhetsz hozzám! – súgom. Hazudok, de ezt nem mondom neki. Hozzám érhet, és ezt sosem fogom elmondani neki. Kérlek, érints meg, ezt akarom mondani neki.

De következményei vannak, ha megérintenek. Furcsa következményei. Rossz következményei.

Halálos következményei.

Nem emlékszem semmiféle ölelés melegére. A karom fáj az elszigeteltség elkerülhetetlen jegességétől. A saját anyám sem tarthatott a karjában. Az apám nem melengethette meg fagyos kezemet. A semmi világában élek.

Helló!

Világ.

El fogsz felejteni engem.

Kopp, kopp.

A cellatárs talpra ugrik.

Ideje zuhanyozni.

HÁROM

Az ajtó mélységnyire nyílik.

Nincs szín, nincs fény, nincs remény másra, csak rettenet lehet a másik oldalon. Nincsenek szavak. Nincs irány, csak egy nyitott ajtó, ami mindig ugyanazt jelenti.

A cellatársnak kérdései vannak.

– Mi a fene? – Rólam a menekülés illúziójára vándorol a tekintete. – Kiengednek minket?

~~– Sosem fognak innen kiengedni minket.~~

– Ideje zuhanyozni.

– Zuhanyozni?

Hangja már nem hajlik, de még mindig kíváncsiság van benne.

– Nincs sok időm – közlöm. – Sietnünk kell.

– Egy pillanat – a karom felé nyúl, de elhúzom. – Hiszen nincs fény... azt sem látjuk, hova megyünk...

– Siess! – A padlót nézem, csak a padlót. – Fogd meg az ingem szélét.

– Miről beszélsz...?

Riasztócsengő szól a távolban. Bongó hang, minden pillanattal közelebből. Hamarosan az egész cella vibrál a figyelmeztetéstől, és az ajtó visszacsúszik a helyére. Megragadom az ingénél fogva, és visszarántom magam mellé a feketeségbe.

– Ne. Mondj. Semmit.

– Na, de...

– *Semmit* – sziszegem. Megrántom az ingét, és utasítom, hogy kövessen, miközben a mentális utasítások között tapogatózom. ~~Ez egy otthon a zavart viselkedésű gyerekeknek, szétszakadt családok elhanyagolt gyerekeinek, biztonságos ház a lelkileg zavartaknak.~~ Ez egy börtön. Semmit nem mondanak nekünk, és nem látjuk egymást, csak akkor, ha nagy ritkán fény szűrődik be az üvegrepedéseken, amit ablaknak neveznek. Éjszakánként sikításokat és elfojtott zokogást, nyöszörgést és kínzás kiáltásait lehet hallani, felhasadó hús, törő csont hangjait vagy olyasmit, amiről tudni sem fogok soha. Az első három hónapot saját bűzömben töltöttem itt. Senki sem mondta, senki sem mutatta meg, merre van a fürdő, a vécé. Senki sem mondta el, hogyan működik a rendszer. Senki sem szól itt az emberhez, hacsak nem rossz hírt közölnek. Senki sem érinti meg az embert. A fiúk és a lányok soha nem találják meg egymást. Soha, kivéve tegnap.

Ez nem lehet véletlen.

A szemem kezd hozzászokni a mesterséges éjszaka burkához. Ujjaim megtalálják az utat az érdes folyosókon, és a cellatársam nem szól egy szót sem. Szinte büszke vagyok rá. Majdnem egy fejjel magasabb nálam, teste kemény és szilárd, erős izmai vannak ahhoz képest, hogy velem egykorú. A világ nem törte meg. Micsoda szabadság a tudatlanságban!

– Mi...

Egy kicsit erősebben rántom meg az ingét, hogy ne beszéljen. Még nem értünk ki a folyosóról. Furcsamód védelmező érzéseket táplálók iránta, éppen iránta, aki akár két ujjal is szét tudna verni. Nem tudja, hogy tudatlansága mennyire sebezhetővé teszi. Nem tudja, hogy csak úgy, minden ok nélkül megölhetik.

Elhatározom, hogy nem fogok félni tőle. Úgy ítélem meg, hogy amit tesz, azt értetlenségből teszi, nem megfélemlítésből. ~~Olyan ismerős, olyan ismerős, olyan ismerős nekem.~~ Egyszer ismertem egy fiút, akinek ugyanilyen kék szeme volt, és az emlékeim nem hagyják, hogy gyűlöljem őt.

Talán szeretném, ha lenne barátom.

Még hat lépés, míg a fal durvából simára változik, és aztán jobbra fordulunk. Két lépés üres tér, aztán eljutunk a faajtóhoz, aminek letört a fogantyúja, és maroknyi száalka áll ki belőle. Három szívdobbanás, míg megbizonyosodok róla, hogy egyedül vagyunk. Egy lépés a befelé vezető ajtóig. Halk nyikordulás, a rés kitágul, és nincs mögötte más, csak az, amilyennek ezt a helyet képzelem.

– Erre! – mondom sűgva.

A zuhanyrózsák sora felé rángatom, lehajolok, szappandarabkákat keresek a lefolyóban. Két darabot találok, az egyik kétszer akkora, mint a másik.

– Nyisd ki a kezed! – mondom a sötétben. – Síkos. De ne ejtsd el. Nincs sok szappan. Ma szerencsénk van.

Pillanatokig nem szólal meg, úgyhogy elkezdek aggódni.

– Itt vagy még?

Azon gondolkodom, nem csapda-e. Hogy nem ez volt-e a terv. Talán azért küldték, hogy a sötétség leple alatt ezen a szűk helyen megöljön. Sosem tudtam, mit akarnak velem tenni ebben a bolondokházában, sosem tudtam, vajon úgy gondolják-e, hogy jó lesz, ha bezárnak, de az sosem ment ki a fejemből, hogy megölhetnek. Ez mindig is megvalósítható lehetőségnek tűnt.

Nem mondhatnám, hogy nem érdemelném meg.

De olyasmiért vagyok itt, amit sosem akartam elkövetni, és mintha senkit sem érdekelne, hogy baleset volt.

~~A szüleim sohasem próbáltak meg segíteni nekem.~~

Nem hallom, hogy a zuhanyból folya a víz; a szívverésem is eláll. Ez a helyiség szinte sosem zsúfolt, de általában vannak mások is, ha csak egy-két ember, de vannak. Rájöttem, hogy az elmeegógyintézet lakói vagy tényleg elmebetegek és nem találhatnak el a zuhanyzóba, vagy egyszerűen nem érdekli őket.

Kínosan toporgok.

– Hogy hívnak? – Hangja a levegőbe és tudatfolyamomba hasít egyszerre. Érzem, hogy sokkal közelebb lélegzik hozzám, mint addig. A szívem vadul kalapál, és nem tudom, miért, de képtelen va-

gyok uralkodni rajta. – Miért nem vagy képes megmondani, hogy hívnak?

– Nyitva van a tenyered? – kérdezem; a szám kiszáradt, a hangom reszelős.

Előrébb lép, és szinte levegőt venni is rettegek. Ujjai tétován tapogatnak az egyetlen ruhadarabon, ami valaha a birtokomban lesz, és végre sikerül lélegeznem. Amíg nem ér a bőrömhöz. Amíg nem ér a bőrömhöz. Amíg nem ér a bőrömhöz. Addig, úgy tűnik, titok.

Vékony pólóm annyiszor mosódott ennek az épületnek a vizében, hogy olyan érzés a bőrömon, mintha zsákvászon lenne. A nagyobb darab szappant adom a kezébe, és lábujjhegyen hátrébb lépek.

– Megeresztem neked a vizet – magyarázom óvatosan, nagyon vigyázva, hogy ne emeljem fel a hangomat, nehogy mások meghallják.

– Hova tegyem a ruhámat?

Teste még mindig túl közel van hozzám.

Ezerszer pislogok a sötétben.

– Le kell vetned.

Felnevet.

– Nem. Azt tudom. De mit csináljak velük, míg zuhanyozom?

– Próbáld meg szárazon tartani.

Mély lélegzetet vesz.

– Mennyi időnk van?

– Két perc.

– Jesszus, miért nem mondtál valami...

Megengedem a vizet neki, pontosan akkor, amikor magamnak is, és panaszja elfullad az alig működő csapok szaggatott csorgása alatt.

Mozdulataim gépiesek. Olyan sokszor csináltam ezt, hogy már a memóriámban van a leghatékonyabb sikálási, öblítési, szappantakarékossági módszer, hogy elég legyen a testemre és a hajamra is. Törülköző nincs, az egészben az a trükk, hogy ne áztassuk el testünk egyetlen részét se túl sok vízzel. Ha ez mégis bekövetkezne, nem száradunk meg rendesen, és a következő hetet azzal töltjük, hogy kis híján belehalunk egy tüdőgyulladásba. Tapasztaltam.

Pontosan 90 másodperc alatt kicsavarom a hajamat, és visszaöltözöm kopott ruházatomba. Holmim közül csak a teniszcipóm

van viszonylag jó állapotban. Nem sokat sétálgatunk itt. A cellatársam azt csinálja, amit én. Örülök, hogy ilyen gyorsan tanul.

– Fogd meg az ingem szélét – utasítom. – Sietnünk kell.

Ujjaival egy pillanatra megérinti a hátamat deréktájt, és az ajkamba kell harapnom, hogy elfojtsam az intenzív érzést. Majdnem földbe gyökerezett a lábam. Soha, senki nem hozza a kezét a testemhez közel.

Előre kell sietnem, hogy ujjá ne érjen utol. Botladozva igyekszik lépést tartani velem.

Amikor végre újra az ismerős négy fal csapdájában vagyunk, továbbra is engem bámul. Magamba kucorodom a sarokban. Még mindig övé az ágyam, a takaróm, a párnám. Megbocsátom neki a tudatlan tapintatlanságát, de még túl korai, hogy barátok legyünk. Talán túl készségesen segítettem neki. Talán tényleg csak azért van itt, hogy megkésérítse az életemet. De ha nem melegszen át, akkor beteg leszek. A hajam nedves, és a takaró, ami alá be szoktam bújni ilyenkor, még mindig a szoba másik oldalán van. Talán még mindig félek tőle.

Túl élesen veszek levegőt, túl gyorsan nézek ki a tompa nappali fénybe. A cellatársam két takarót terít a vállamra.

Az egyik az enyém.

A másik az övé.

– Bocsáss meg, hogy ilyen seggfej vagyok – súgja a falnak. Nem érint meg, és ~~csalódott~~ boldog vagyok, hogy nem teszi. Nem szabad megérintenie. Soha, senkinek nem szabad megérintenie engem.

– Adam vagyok – mondja halkán. Hátrál, annyira, hogy már nem látom. Fél kézzel tolja vissza az ágyat az én térfelemre.

Adam.

Milyen szép név. A cellatársamnak szép neve van.

Mindig is tetszett ez a név, de nem tudom, miért.

Nem vesztegetem az időt. Rögtön bevetem magam matracom alig rejtett rugói közé, és annyira kimerült vagyok, hogy alig érzem, hogy a fémrugók szúrják a bőrömet. Több mint 24 órája nem aludtam. *Adam. Szép név*, csak erre tudok gondolni, mielőtt a kimerültség megnyomorítja a testemet.